

Antoni Oliver

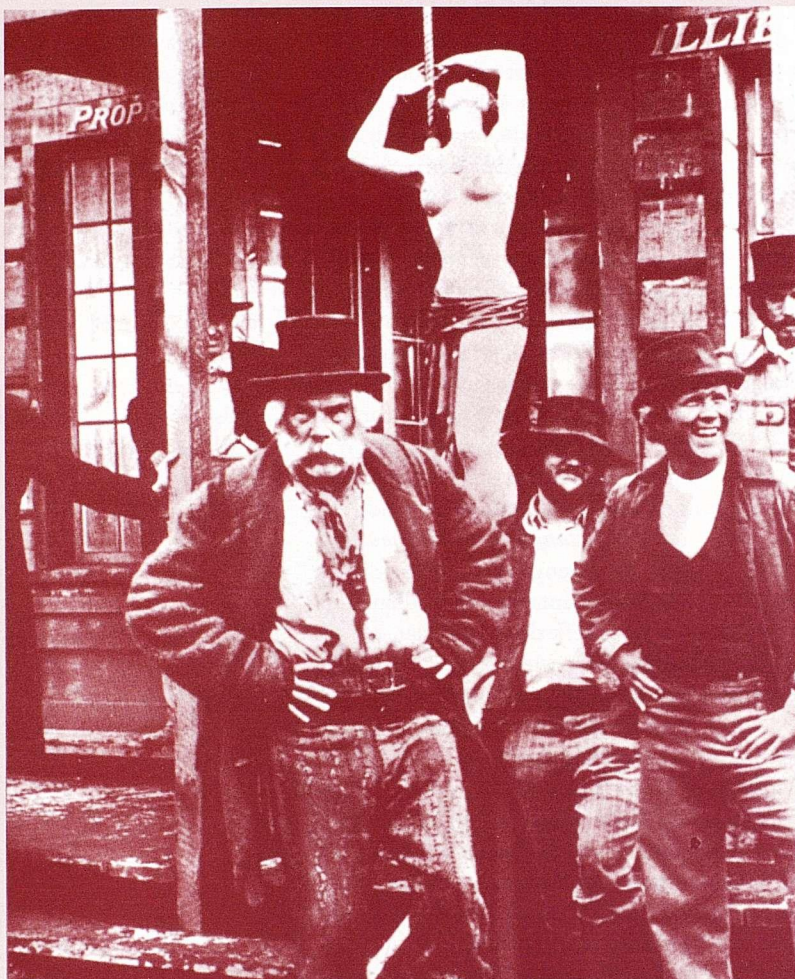
La ciutat sense nom, una ciutat tan real com qualsevol altra

Totes les ciutats de les quals en tenim un record són imaginàries. Fins i tot aquella en què vivim i creim que coneixem millor. No podem escapar del fet que la nostra percepció de la realitat és fragmentària i, per tant, si la recordem o la posem per escrit o en imatges, entrem clarament al terreny de la imaginació. Si les ciutats reals i tangibles són sempre imaginàries, què no dir de les purament cinematogràfiques, fetes d'ombres? Entren dins el món de la imaginació perfecta.

D'entre les ciutats imaginàries al cinema més memorables hi ha la "Ciutat sense nom", la llegendària ciutat de la febre de l'or. Un temps, d'altra banda, que ha donat tantes pel·lícules i històries literàries, fins al punt que el tema ha estat quasi fundacional en la literatura i el cinema nord-americà.

L'or sempre ha exercit sobre l'ésser humà una extraordinària fascinació. Els buscadors d'or varen ser una autèntica legió. Els protagonistes d'aquesta pel·lícula estan impel·lits per la quimera de l'or i també per l'erotisme i l'amor, una altra causa per la qual es mou el gènere humà. Aquesta pel·lícula gravita sobre aquests dos grans temes: l'ambició humana i l'amor. També hi surt l'amistat, el compromís, la llibertat que dona anar per aquí i per allà, en definitiva, els temes que són recurrents en molts de westerns.

La ciutat sense nom és una ciutat fangosa, amb predicadors, prostitutes, un saloon, jugadors professionals, i tota la fauna que es veu als poblats del *far west*. Caravanes de buscadors d'or s'hi dirigeixen contínuament. *La leyenda de la ciudad sin nombre* aplega uns personatges que varen néixer sota el signe de l'estel errant. La pel·lícula és un musical que té un genial Lee Marvin com a protagonista. Del seu personatge són algunes de les frases més celebrades. "Déu va fer així al gènere humà i es va quedar molt descansat" o bé aquesta altra: "Quan un territori es converteix en Estat, fuig cap a un

altre territori salvatge". I al final de tot: "Construïm una ciutat que ens agrada i després la destruïm". Qui escolta aquestes frases, al principi bastant perplex, és Clint Eastwood, actor que en aquells moments acabava de fer a Europa dues pel·lícules que li donarien fama mundial: *La muerte tenía un precio* i *Por un puñado de dólares*, i que fa un paper en aquest film de bona persona. L'encontre entre els tres protagonistes, al poc de començar apareix Jean Seberg, deriva ràpidament en un triangle amorós. Jean Seberg està magnífica en aquesta pel·lícula.

La ciutat sense nom és fruit de la casualitat. Unes caravanes de gent es dirigeixen a cercar or, casualment a un punt del camí en troben i aquí comença a créixer la ciutat. Una ciutat que no té més lleis que les de la compravenda. Un mormó ven una de les seves esposes, que compra Marvin un

dia de gatera espantosa, i així comença la història que segueix quan el soci de Marvin també s'enamora d'ella i decideixen formar un triangle.

Mentre, la ciutat sense nom creix. Milers de persones acudeixen a cercar or i la ciutat prospera, amb totes les característiques de les ciutats del *far west*: la corrupció, el joc, la prostitució. Però totes aquestes coses formen part natural de la ciutat, fins i tot es pot dir que són coses positives, que formen part consubstancial del gènere humà. Fins que l'ambició de voler acumular més or d'una forma segura i fàcil —excavant un túnel per collir l'or que cau a terra dels saloons— fa que, de tan foradada, la ciutat s'enfonsi. L'ambició acaba amb el paradís, això demostra que la ciutat imaginària es tan real com qualsevol altra i que els seus pobladors també. ■